

DAN WALSH

EN GARY SMALLEY

DE WENS

ROMAN

Dan Walsh en Gary Smalley

De wens

Roman

Vertaald door Geraldine Damstra

Voorhoeve

I

MICHELE HAD GEEN IDEE waarom ze hier naartoe was gegaan, waarom ze zichzelf zo kwelde. Deze plek maakte allerlei emoties bij haar los. Niet één daarvan was goed.

Er waren gewoon een paar kinderen aan het spelen op de speelplaats. En op het bankje onder de bomen zaten een paar moeders met elkaar te praten.

‘Kijk eens, mammie. Kijk!’

Michele liep op het pad van een van de vele schaduwrijke speelplaatsen in River Oaks. Het was vrijdagmiddag. Een jongetje van een jaar of drie zat bovenaan de gele glijbaan, die voor de bank stond waarop de moeders op zaten. Maar mammie keek niet. Niet één van de vrouwen keek, ze kletsten gewoon door.

‘Mammie, kijk eens naar mij!’ Hij bleef nog even zitten.

Een van de vrouwen keek vluchtig zijn kant op. Lang genoeg om te zeggen: ‘Geweldig, Sammy.’ Vervolgens richtte ze haar aandacht echter weer op het groepje vrouwen.

Sammy keek naar haar, wachtte en ging toen de glijbaan af.

Hoe kon ze dat doen? Waarom was haar gesprek belangrijker dan haar zoon? Had ze misschien iets nieuws gekocht in het winkelcentrum? Een of andere nieuwe coupondeal gevonden op internet? Michele zag dat Sammy zachtjes landde op zijn achterwerk, opstond, het zand van zijn broek veegde en vervolgens

om de glijbaan heen terugrende naar de trap. En inderdaad, toen hij weer boven stond: 'Mammie, kijk eens!'

Deze keer keek zijn moeder alleen maar, waarna ze hem afwimpelde met een handgebaar. Terug naar haar vriendinnen, die weer haar volle aandacht kregen.

Ik zou naar je kijken. Als je mijn kind was, zou ik elke keer kijken. En luisteren naar elk woord dat je zei, of het er nu toe deed of nergens op sloeg.

Michele kwam bij een picknicktafeltje aan de andere kant van de speelplaats. Het jongetje ging weer van de glijbaan en toen hij opstond, keek hij weer naar zijn moeder. Hij zag er niet uit alsof hij teleurgesteld was. Verbazingwekkend hoe veerkrachtig en vergevingsgezind kinderen van die leeftijd waren. En ook die van wat oudere leeftijd, trouwens. Op de school waar ze les gaf aan de kleuters in groep 1 en 2, zag ze voortdurend die veerkracht. Als gevolg van de bezuinigingen en omdat ze nog maar zo weinig dienstjaren had, kon ze helaas slechts parttime werken, waardoor ze 's middags vrij was.

Ze telde hoeveel kinderen er op de speelplaats waren: drie jongens en twee meisjes, allemaal kinderen die nog niet naar school gingen. Dan waren er nog twee baby's die ieder in de wandelwagen bij hun moeder stonden. Drie vrouwen en dan zoveel kinderen. *Zij zijn toch de gelukkigen?* Ze leken van haar leeftijd, misschien een paar jaar ouder. Waarschijnlijk waren ze jong getrouwd, net als zij. En vermoedelijk hadden ze een jaar gewacht, maar toen floepten de baby's er zomaar uit.

Wat fijn voor hen.

En kijk eens, ze hadden ze meegenomen naar de speelplaats om te spelen. Wat waren ze een goede moeders. Maar hoe goed waren ze echt als ze hun kinderen zo volledig uit hun bewustzijn konden wissen?

Michele werd boos. *Dat gebeurt er als dingen zo gemakkelijk gaan.*

Dan betekenen ze niet veel. Neem nou de manier waarop haar jongere broer Doug zijn kleine rode Mazda behandelde, die haar ouders voor hem hadden gekocht toen hij zijn rijbewijs had gehaald. Afgelopen weekend was hij thuis van school en zijn auto was zoals gewoonlijk, één vuile boel. En Doug was zich daar, zoals gewoonlijk, totaal niet van bewust. Zij en Tom, haar oudere broer, hadden nooit zomaar een auto gekregen. Ze moesten hun hele middelbare schoolperiode werken voor hun aftandse auto en zelf het geld ophoesten voor de benzine en de verzekering.

‘Mammie, kom me eens duwen.’ Een ander jongetje stond op een bandenschommel en probeerde zijn lijfje heen en weer te bewegen, maar was niet zwaar genoeg om ook maar enigszins in beweging te komen. ‘Mammie?’ riep hij weer.

‘Ik kan nu niet, liefje,’ zei een van de andere vrouwen. ‘Vraag je zusje maar.’

‘Die is niet groot genoeg.’

Michele wachtte op een reactie van de moeder, net als het jongetje op de schommel. Ze zei niets. Wat ze wel deed, was extra hard lachen om iets dat de vrouw aan het eind van de bank zei. Michele wilde wel schreeuwen of op zijn minst iets zeggen. Echt, ze was in staat om naar de speelplaats te lopen en het jongetje zelf te duwen.

Zouden ze dan misschien wel luisteren?

Haar mobiel ging. Ze haalde hem uit haar tas. Het was haar moeder. Zou ze opnemen? Meestal vond ze het leuk om met haar moeder te praten, maar wat dit betreft zaten ze niet op dezelfde golflengte. Haar moeder was geneigd de kant te kiezen van Allan, Micheles man. Voor hen was het simpel: zo erg was het nu ook weer niet om na een jaar proberen nog niet in verwachting zijn.

Voor Michele was het echter wel erg, heel erg zelfs.

Als haar moeder haar nu eens vroeg waar ze was of wat ze aan het doen was? Moest ze dan liegen? Dat was niet goed. Toen

haar mobiel voor de derde keer overging, nam ze op. ‘Hoi mam, wat is er?’

‘Hé Michele, ik ben boodschappen aan het doen voor ons zondagsmaal met de hele familie. Doug komt thuis van school en natuurlijk –’

‘Twee weekenden achter elkaar? Is dat niet een soort van record?’

‘Ik weet het,’ antwoordde Marilyn. ‘Natuurlijk komen Tom en Jean en de kinderen ook, en Charlotte. Zelfs Audrey Windsor komt.’

‘Mevrouw Windsor? Die heb ik al een poosje niet gezien. Hoe gaat het met haar?’

‘Weet ik niet. Wel goed, denk ik. Je vader heeft haar gesproken. Een paar dagen geleden belde ze om te zeggen dat ze iets belangrijks met hem te bespreken had, dus hij heeft haar uitgenodigd om te komen eten.’

‘O, wat zou het kunnen zijn?’ vroeg Michele.

‘Geen idee. Ik bel je alleen maar om zeker te weten of je nog komt.’

‘Ja, ik kom. Maar Allan is nog niet terug van zijn zendingsreis naar Afrika, hè.’

‘O ja, wanneer komt hij terug?’

‘Dinsdagnacht. Dan landt hij op het vliegveld van Orlando.’

‘Jammer dat hij er niet bij kan zijn. We zullen jullie binnenkort een avond vragen als hij weer een beetje geacclimatiseerd is, om te horen wat hij allemaal te vertellen heeft.’

‘Klinkt goed. Moet ik dan meteen zondag na de kerk komen?’

‘Ongeveer een uur daarna. Maar niet veel later. Je weet hoe je vader is. Zodra we het laatste lied zingen, wil hij eten’

Michele lachte.

‘Nou, ik moet verder. We spreken elkaar snel weer.’

Michele stopte haar mobiel terug in haar tas en draaide zich om om weer naar de kinderen op de speelplaats te kijken. De

situatie was nog hetzelfde: de kinderen speelden en lachten en af en toe riepen ze naar hun moeder om aandacht, maar de moeders waren nog steeds voornamelijk gericht op elkaar.

Het was triest.

Maar hoe ergerlijk het ook was om te zien dat deze kinderen voor lief werden genomen, Michele was zich ervan bewust dat er zich een merkwaardig conflict afspeelde binnenin haar. Ze verlangde er namelijk ook best naar om daar bij die vrouwen onder de boom te zitten en gewoon maar wat te kletsen.

Na een paar minuten welden er tranen op in haar ogen. Michele wist dat dit het moment was dat ze weg moest en iets anders moest gaan doen, het maakte niet uit wat. Ze haalde een papieren zakdoekje uit haar tas en depte haar ogen. Vervolgens pakte ze haar spullen bij elkaar. Terwijl ze daarmee bezig was, zag ze een paar meter bij haar vandaan een tenger meisje met bruin haar bij een boom staan, die recht naar haar keek. Ze droeg een spijkerbroek en een slobberig sweatshirt. Michele vond dat vreemd. Het was behoorlijk warm buiten. Toen Michele nog wat beter keek, begreep ze waarom. Het slobberige sweatshirt deed een schrale poging om te verbergen dat het meisje zwanger was. Toen ze in de gaten kreeg dat Michele het zag, wendde ze haar hoofd af.

Michele haalde haar sleutels tevoorschijn, maar ze deed het te snel en ze vielen op de stenen. Terwijl ze bukte om ze op te rapen, hoorde ze voetstappen achter zich. Ze draaide zich om en zag dat het meisje was dat bij de boom stond.

‘Ik zag dat je naar de kinderen op de speelplaats stond te kijken.’ Ze had een licht accent, waarschijnlijk New Yorks. ‘En dat je moest huilen om wat je zag.’ Ze aarzelde even. ‘Ik heb je hier al een paar keer eerder gezien. Ik kom hier ook weleens. Maar niet om dezelfde reden, denk ik. Mag ik je iets vragen?’

Michele onderdrukte een zucht. Had ze haar sleutels niet laten vallen, dan was ze nu onderweg naar haar auto.

‘IK WILDE NET GAAN,’ zei Michele.

Het meisje ging zitten. ‘Dat zie ik. Het duurt niet lang. Je hoeft me niet te zeggen hoe je heet.’

Merkwaardig. Michele kon echter niet gewoon opstaan en weglopen. Dat zou heel ongeleefd zijn. Ze verslapte haar greep op haar tas. ‘Wat wil je weten?’

‘Ik denk... nou ja, twee dingen: waarom huilde je en waarom kom je hier kijken naar kleine spelende kinderen?’

Michele had geen zin om deze vragen te beantwoorden. Het was een volslagen vreemde die ze stelde. Het meisje keek haar echter recht in haar ogen. Ze leek volkomen oprecht.

‘Waarom wil je dat weten?’

‘Ik snap het...’ antwoordde het meisje nadat ze even had gezwegen. ‘Beantwoord een vraag met een tegenvraag: je wilt het me niet vertellen. Dat is prima. Je kent me ook niet eens.’

Het meisje knipperde met haar ogen om de tranen terug te dringen die opwelden in haar ogen. Vervolgens richtte ze haar aandacht op de kinderen op de speelplaats.

‘Het spijt me,’ zei Michele. ‘Ik was er gewoon niet op voorbereid om je te vertellen wat je wilt weten. Het is heel erg persoonlijk. Dat begrijp je toch, of niet?’

Het meisje keek haar weer aan. ‘Ja. Maar soms vergeet ik dat

niet iedereen zegt wat hij op zijn hart heeft, zoals ik. Het is alleen zo... Ik moet een belangrijke beslissing nemen binnenkort en ben op zoek naar antwoorden.' Ze keek achterom naar de kinderen. 'Op die leeftijd zijn ze echt schattig. Totaal onbezorgd.'

'Ik weet het,' zei Michele. 'Heeft die belangrijke beslissing van jou te maken met... de baby?'

Het meisje glimlachte. 'Moet je nu eens zien, wie is er hier nu persoonlijk?'

'Het spijt me, ik wilde niet –'

'Maakt niet uit. Ja, die gaat over de baby. Het had allang moeten gebeuren.' Ze keek naar beneden naar haar buik. 'Ik bedoel niet dat de baby er al had moeten zijn, ik had de beslissing al genomen moeten hebben. De baby komt pas over twee maanden.'

Michele kon nauwelijks geloven dat het meisje zeven maanden zwanger was. Ze had vijf gedacht. 'Je ziet eruit alsof je geen gram meer bent aangekomen de laatste tijd.'

'Dat vindt de dokter ook. Hij had graag gezien dat ik wat dikker was. Niet dikker, maar je begrijpt wel wat ik bedoel. Ik denk dat het in mijn genen zit. Mijn vriendinnen op school waren altijd jaloers op mij, omdat ik nooit één gram aankwam.'

'Waar kom je vandaan?'

'Long Island.'

'Volgens mij hebben je genen ook invloed op je uiterlijk. Je ziet er niet uit alsof je al van de middelbare school af bent.'

Het meisje glimlachte. 'Ik heb net vorig jaar eindexamen gedaan. Even daarna ben ik afgezakt naar Florida. Het is een lang verhaal. Geen blij verhaal.' Haar glimlach verdween.

Ze zag er leuk uit. Als ze glimlachte zelfs nog leuker.

'Wat wilde je me eigenlijk vragen?'

'Het is... ik ben hier de afgelopen maand gewoon een paar keer geweest. Dan zag ik je vaak.'

Michele had haar nooit eerder gezien, tot vandaag.

‘Elke keer als ik hier ben, sta je naar de kinderen te staren en kijk je hoe ze aan het spelen zijn. Niet op een griezelige manier. Je ziet er altijd zo verdrietig uit. Meestal zie ik tranen in je ogen als je weggaat. Ik neem aan dat dat me gewoon nieuwsgierig heeft gemaakt. Ik probeer steeds maar te bedenken wat je verhaal is.’

Michele zuchtte. Er kwamen sterke emoties in haar boven. Ze draaide zich om om weer naar de kinderen te kijken. ‘Ik wil zijn... zoals jij.’

‘Zoals ik?’

Michele keek haar weer aan. ‘Zwanger zijn. Ik wil een baby. Maar dat lukt niet. Tot nu toe, dan.’

‘Hoe lang probeer je het al?’

‘We proberen het al iets meer dan een jaar. Mijn man en ik. Hij heet Allan.’ Waarom vertelde ze dit? Ze wisten elkaars naam niet eens.

‘Een jaar is toch nog niet zo lang, of wel?’

Te horen aan de manier waarop het meisje het zei, probeerde ze troostvol te klinken, besefte Michele. Het was echter geen troost. Bijna iedereen zei het. Begrepen ze dan niet dat het voor iemand in haar situatie heel vervelend was om te horen? ‘Wel als dat het enige is dat je wilt. Als je er alles aan doet om in verwachting te raken en het gebeurt niet. Als niets wat je probeert, werkt. Dan valt het je op dat het bij iedereen gebeurt, behalve bij jou. Zelfs bij vrouwen die helemaal niet zwanger willen worden.’ Meteen had Michele spijt van wat ze had gezegd. ‘Het spijt me. Daarmee bedoel ik echt niet jou.’ Eigenlijk had ze Jean, haar schoonzusje, in gedachten. Zij raakte in verwachting van hun laatste kind terwijl ze aan de anticonceptiva was, toen Tom nog zonder werk zat.

‘Het is al goed. Dit was zeker niet gepland, ik ben gewoon stom geweest.’

‘Zie je, dat is wat ik bedoel,’ zei Michele. ‘Het is niet eerlijk. God vindt het goed dat meisjes die geen kind willen toch zwanger worden, vervolgens zegt Hij nee tegen mensen als ik.’ Ze kon het niet helpen, de tranen wilden niet stoppen.

Het meisje haalde een paar papieren zakdoekjes uit de zak van haar sweatshirt en gaf die aan Michele. ‘Ik heb ze niet gebruikt. Ik heb ze gewoon bij me voor het geval ik last krijg van mijn allergieën.’

Michele veegde haar ogen af. ‘Bedankt.’

‘Je hebt gelijk. Het lijkt niet eerlijk. Ik weet niet wat Gods idee is wat baby’s betreft en wie ze krijgt. Nou ja, wie er zwanger wordt, bedoel ik. Wie ze krijgt, is een ander verhaal. Dat is zo’n beetje het probleem waar ik nu maar niet uitkom.’

Ineens vroeg Michele zich af of dat was waar het meisje op doelde. Was ze op zoek naar iemand die haar kindje wilde adopteren? ‘Ik ben er momenteel niet echt in geïnteresseerd om een baby te adopteren.’

‘Wat?’ zei het meisje verbijsterd.

‘Je zei dat je er maar niet uitkwam wat betreft de vraag wie de kinderen kreeg. En je zei dat je een belangrijke beslissing moest nemen. Ik dacht gewoon —’

‘Dat ik het jou zou vragen?’

‘Eh, min of meer.’

Het meisje glimlachte.

Het raakte Michele opnieuw dat ze er zo lief uitzag als ze glimlachte. Met een nieuwe coup en wat make-up zou je haar zelfs knap kunnen noemen.

‘Nee,’ zei het meisje. ‘Het was geen verzoek in bedekte termen of jij mijn baby wilde nemen. De belangrijke beslissing waar ik voor sta, is of ik een alleenstaande moeder word of dat ik mijn baby afsta aan het adoptiebureau waarover me werd verteld in de kliniek waar ik word geholpen. Ze gaven me al dit

huiswerk om erachter te komen wat ik wil en ik denk dat ik wel weet welke kant het balletje op gaat rollen, maar ben nog steeds niet honderd procent zeker. Het is zoiets belangrijks. Het gaat om het leven van mijn kindje en waar ze de rest van haar leven gaat doorbrengen.’

Nu begreep Michele het beter. ‘Ik denk dat het antwoord op je vraag is... dat ik hier kom om te dromen. Ik droom van de dag dat ik zelf een kindje zal hebben en ik hem of haar kan meenemen naar een speelplaats als deze.’ Ze keek achterom naar de kinderen.

‘Maar ik kan je beloven, dat als die dag komt, ik niet op een bank zal gaan zitten en geen oog voor hen heb omdat ik met mijn vriendinnen zit te praten. Ik zal er elke minuut voor hen zijn.’ Michele moest stoppen, want ze voelde dat ze theatraal werd. ‘Waarom kom jij eigenlijk hier?’

Er verschenen tranen in de ogen van het meisje. Snel wendde ze haar blik af. ‘Ik denk om me te helpen mezelf te overtuigen, de kloof te dichten tussen de paar resterende twijfels over de vraag wat ik met mijn kindje moet doen.’

‘Je neigt dus naar adoptie?’

Het meisje knikte. ‘Ik zou haar dit nooit kunnen geven, zo’n leven. Een buurt als deze. Een speelplaats als deze. Heb je de auto’s gezien op de parkeerplaats? Ik heb de mijne twee straten verderop gezet. Het is een oud wrak. Ik ben niet eens getrouwd. Ik heb vreselijk werk en geen toekomst. Ze zouden de tv-serie *Cops* kunnen opnemen in het complex waar ik woon. Een dame van het adoptiebureau vertelde me dat bijna alle stellen in hun bestand een mooie auto hebben en een mooi huis. Ze zijn getrouwd en hebben een goede baan. Dat controleren ze allemaal voordat ze worden goedgekeurd. En ze zijn allemaal christen. Allemaal bidden ze, soms al jaren, voor een kindje zoals het mijne, omdat ze het zelf niet kunnen krijgen.’

Ze slaakte een diepe zucht. ‘Dat is wat ik wil voor mijn kindje. Dat is wat ze verdient. Zij kan het niet helpen dat God haar heeft opgezadeld met mij.’ Deze keer waren het te veel tranen om weg te kunnen knippen.

Michele stak haar hand uit. ‘Hoe heet je eigenlijk?’

Het meisje pakte nog een papieren zakdoekje en depte haar ogen. ‘Christina. Ik heet Christina.’

liefde en je verheugen in tijden van beproeving, maar toen ik las wat God Gary over deze dingen had laten zien, was het alsof ik dat voor het allereerst deed. Zo goed was het.

Goed... hoe gaat het nu verder? Wat gebeurt er met de familie Anderson in deel 4? Het volgende boek begint ongeveer zeven tot acht maanden na het einde van dit deel. Helaas drijft Doug als hij van huis is en studeert aan St. Augustine steeds verder weg van zowel God als zijn familie, zoals we al eerder zagen. De verleidingen van een leven in die omgeving, in combinatie met een nogal zwak persoonlijk geloof, zal voor Doug te veel blijken te zijn. En dat zal weer een vreselijke druk leggen op iedereen in de familie Anderson, maar vooral op zijn ouders Jim en Marilyn.

Wat gebeurt er met Christina, nu ze verwelkomd is in de clan van de Andersons? Groeit de vriendschap en affectie die ze voelt voor Doug uit tot ware liefde of of worden die kapotgemaakt door de verkeerde keuzes die hij maakt? Gaat de langverwachte adoptie van de kleine Ayana door Michele en Allan eindelijk door of wordt deze opgehouden door de overheidsbureaucratie en allerlei administratieve rompslomp? Lees het allemaal in deel 4 van de serie 'Familie Anderson'.

Intussen stellen we het, als altijd, zeer op prijs om van je te vernemen, met name of de verhalen je tot zegen zijn geweest of je op de een of andere manier hebben geholpen. Je kunt me bereiken via de contactpagina op mijn website of door daar te klikken op een van de icoontjes van Facebook, Twitter of Pinterest. Mijn site is: <http://danwalshbooks.com>. Je kunt ook kijken op Gary's website, bijgehouden door zijn zoon Michael Smalley (op basis van eigen talent zelf een geweldig auteur en coach). Deze site heet: www.smalley.cc.

FAMILIE ANDERSON 3

Jim en Marilyn Anderson zijn al meer dan vijftwintig jaar getrouwd, wonen in een prachtig huis en hebben drie kinderen: Tom, Michele en Doug. Ze lijken de perfecte familie. Totdat de eerste scheurtjes zichtbaar worden...

Michele Anderson wil maar één ding: moeder worden. Maar na ruim een jaar zijn zij en haar man Allan nog steeds niet in verwachting.

Voor Michele wordt het zwanger worden een obsessie. Ze verdiept zich in vruchtbaarheidsbehandelingen, maar stuit op onbegrip bij Allan. Hij steekt zijn tijd en geld liever in het helpen van weeskinderen in Afrika.

Michele steunt Allan in zijn werk, maar het frustreert haar steeds meer dat Allan zo weinig oog heeft voor hun eigen toekomst. Als de emoties hoog oplopen, staat het jonge stel voor een ingrijpende keuze: is een van hen bereid zijn droom op te geven om hun huwelijk te redden?

Dan Walsh schrijft zijn serie over de familie Anderson samen met relatiedeskundige Gary Smalley, die eerder al samen met Karen Kingsbury over de familie Baxter schreef. *De wens* is het derde deel in deze serie en het vervolg op *De dans* en *De belofte*.

ISBN 978 90 297 2389 3 NUR 302

9 789029 723893

WWW.UITGEVERIJVOORHOEVE.NL